

o zcela náhodné okolnosti, je-li tím budoucí vydobyví pohledávky ohroženo. Ježto v tomto případě měl soud první stolice potvrzením obecního úřadu osvědčeno, že byl dlužník odsouzen ku tříměsíčnímu žaláři, že pozbýl toho času svého zaměstnání a že kromě bytového zařízení a oděvu nemá nijakého jmění, sluší sdíleti úsudek soudu první stolice, projevený povolením exekuce na tomto skutkovém základě, že by se za tohoto stavu mohla povinná strana zbaviti svého jediného, k úkoji vymáhající strany upotřebitelného aktiva, což sluší považovati za ohrožení podle §u 370 ex. ř. Z toho vyplývá dále, že byla soudem první stolice zajišťovací exekuce povolena právem.

Čís. 4976.

Tuzemská vykonatelnost rozsudku říšskoněmeckého soudu proti tuzemci jest podmíněna doručením obsílky (opatření spor zahajujícího) k vlastním rukám nebo plnomocníku, jenž má generální plnou moc pro přijímání žalob; pouhá procesní plná moc nestačí a to ani ohledně žaloby navzájem.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1925, R I 348/25.)

Soud první stolice zamítl pro tentokráte návrh, by berlínskému obchodníku byla proti tuzemci povolena exekuce na základě rozsudku, jenž pro zmeškání vydán byl zemským soudem v Berlíně. **Důvody:** Vymáhající strana nevyhověla úplně usnesení tohoto soudu ze dne 7. ledna 1925, nepředloživši ověřenou plnou moc, kterou byl JUDr. F. dlužníkem zmocněn ke sporu, v němž vyneseno bylo pro zmeškání rozsudek zemského soudu v Berlíně ze dne 17. května 1924. Není tudíž exekučnímu soudu vykázáno, že tento zástupce byl generálně zmocněn ku přijímání žalob pro dlužníka. Výkaz o doručení vzájemné žaloby buď k vlastním rukám žalovaného nebo k rukám zmocněnce pro přijímání žalob musí býti při podání exekučního návrhu na základě rozsudku zemského soudu v Berlíně, tudíž soudu cizozemského, exekučnímu soudu s návrhem předložen. Okolnost ta, že v důvodech cizozemského rozsudku (zemského soudu v Berlíně) jest uvedeno, že žaloba byla povinné straně dne 14. března 1924 doručena, nemůže tento nedostatek zhojiti a nahraditi úřední výkaz, poněvadž z tohoto rozsudečného údaje nelze spolehlivě a bezpečně seznati, zda stalo se doručení vzájemné žaloby povinné straně způsobem zákonným. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil. **Důvody:** Napadené usnesení jest v duchu vládní vyhlášky ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n., zejména posledního odstavce, dle něhož pro vadu v doručení spor zahajujícího opatření exekuce odepřena býti může za týchž podmínek, které dle §u 328 čís. 2 něm. c. ř., v téže vyhlášce citovaného, uznání československých rozsudků v říši Německé vylučují. Právem proto první soud před povolením exekuce předložení výkazu o doručení vzájemné žaloby buď k vlastním rukám dlužníka nebo jeho ku přijímání žalob zmocněného zástupce vyžádal. Tvzení, že dle německého práva nepředkládá právní zástupce u soudů v Německu plné moci, ježto jeho plná moc předpokládá se jako

pravdivá, jest v rozporu s §em 80 v něm. c. ř. s., dle něhož plnomocník písemnou plnou mocí se vykázati a k spisům sporným ji připojiti musí. Opatření žádaného výkazu nebude tedy spojeno se zvláštními obtížemi. Také jest uvážiti, že osvědčení berlínského zemského soudu ze dne 11. prosince 1924 nestačí, neboť soud, exekuci povolující, musí, jak z předpisu Šu 80 a 81 ex. ř. vychází, sám spolehlivě a bezpečně o tom se přesvědčiti, zda stalo se doručení vzájemné žaloby povinné straně způsobem zákonným, kterážto opatrnost jest zde tím spíše na místě, an rozsudek, tvořící titul exekuční, jest rozsudkem pro zmeškání a v důvodech jeho uvedeno, že žaloba byla dlužníku doručena dne 14. března 1924, kdežto žalobní odpověď druhé strany, ve které vznesla také vzájemnou žalobu na dlužníka o zaplacení 86.400 zlatých marek s přísl., datována jest teprve dnem 31. března 1924. Osvědčení výsledkem osob v Německu bydlících, o tom, že Dr. F. měl plnou moc dlužníka, nestačí, nýbrž nutno znáti rozsah plné moci a z důvodu toho nestačí také, že se Dr. F. na doručném lístku z 31. března 1924 podepsal jako »zmocněnec žalobce a žalovaného žalobou navzájem«. Citace Šu 81 něm. c. ř. s. nestačí, neboť i tam předpokládá se udělení procesní plné moci, jejíž předložení soud exekuci povolující právě vyžaduje. Povinností soudu, povolujícího exekuci na základě cizozemského titulu exekučního jest, aby dbal nejen zájmů věřitele cizozemského, nýbrž i dlužníka tuzemce, a nelze mu opatrnost jeho vytýkati, když i stát německý, jak svědčí shora uvedená vyhláška, zejména pak zmíněné tam ustanovení Šu 328 čís. 2 něm. c. ř. s. soudům svým nařizuje, aby při povolování exekuce na základě cizozemských titulů exekučních zájmy něm. příslušníků zvláště chránily.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jak ze spisů a zvláště z obsahu dovolacího rekursu jest patrné, jde o spornou otázku, zda byla žaloba navzájem, kterou bylo zavedeno řízení, jež vedlo k rozsudku pro zmeškání, jenž jest v tomto exekučním řízení cizozemským exekučním titulem, řádně doručena žalovanému osobně, t. j. k vlastním rukám, či k rukám zástupce k přijímání žalob zmocněného (t. zv. generálního zmocněnce) ve smyslu vládní vyhlášky ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n. poslední věty, Šu 328 čís. 2 něm. c. ř. s., a závazného rozhodnutí tohoto Nejvyššího soudu, vydaného mezi týr iž stranami v téže věci ze dne 14. října 1924, č. j. R I 836/24 (sb. n. s. čís. 4255), jehož se stěžovatel dovolává. Otázku tu jest v souhlasu s nižšími soudy zodpověděti záporně. Jak původní doslov Šu 80 čís. 2 ex. ř., tak i doslov Šu 328 čís. 2 c. ř. s. něm., jemuž je nyní ustanovení Šu 80 čís. 2 ex. ř. přizpůsobeno, vyžadují jako podmínku vykonatelnosti německých exekučních titulů v tuzemsku, by v cizozemsku podlehnuvšímu, do sporu nevstoupivšímu zdejšímu příslušníku byla obsílka neb opatření, jímž byl spor zahájen, doručena osobně (k vlastním rukám). Účel jest zjevný: chce se tím docílit záruky, že v cizozemsku odsouzený zdejší příslušník předepsaným způsobem včas osobně byl o tom zpraven, že a jaký nárok se proti němu uplatňoval v ci-

zině, a byla mu dána možnost, by se proti nároku tomu mohl brániti. Tomuto zákonnému požadavku musí býti proto učiněno zadost bezvýjimečně a nemůže proto stačiti předpis Šu 81 něm. c. ř. s., který s procesní plnou mocí spojuje i oprávnění k procesním úkonům způsobeným žalobou navzájem, jak stěžovatel se domnívá, to tím méně, když není z tohoto zákonného ustanovení ani zcela jasno, že »procesními úkony« je míněno i přijetí žaloby navzájem. Pro tuzemskou vykonatelnost německého rozsudku, vydaného o žalobě navzájem, musí býti proto uvedena podmínka — záruka — rovněž splněna. Tomu by bylo jenom tehdy tak, kdyby procesní plnomocník žalovaného navzájem měl generální plnou moc pro přijímání žalob, což právě mělo býti prokázáno. Potvrzení (osvědčení), že procesní plnomocník měl procesní plnou moc, k tomu nestačí.

Čís. 4977.

Pozemková reforma.

Předpisu čl. 297 mírové smlouvy Versaillské nelze použiti na případ vyměření náhrady dle Šu 41 náhr. zák. Příslušníku německé říše nepřislouší nárok na s l u š n o u náhradu.

Pokud jest soud oprávněn přezkoumati rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o určení a vypočtení přejímací ceny. Státní pozemkový úřad nevystupuje tu jako strana, nýbrž jako úřad.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1925, R I 354/25.)

Soud první stolice (zemský soud v Praze) vyhověl pouze částečně stížnosti vlastníka zabraného majetku, příslušníka říšskoněmeckého, do rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, jímž byla stanovena přejímací cena za zabraný majetek. Rekursní soud nevyhověl stížnosti vlastníka. Důvody: V tomto případě jedná se o zabrání velkého majetku pozemkového ve smyslu zákona ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 sb. z. a n. Při tom má se cena přejímací za zabraný statek určiti dohodou a, nedošlo-li k ní, rozhodnutím Státního pozemkového úřadu (§§ 44 a 46 náhradového zákona). Ocenění převzatých nemovitostí provede pozemkový úřad podle předpisů zákona náhradového, který v Šu 41 stanoví, že, pokud nebudou závazné předpisy pro určení a vypočítání přejímací ceny vydány, stanoví pozemkový úřad cenu přejímací podle odhadu převzatých nemovitostí svými přísežnými znalci na místě samém dle zásady odstavce prvního téhož zákona hledíc k ustanovení §§ 42 až 43 tohoto zákona. Zákon takový vydán byl dne 21. ledna 1921 pod čís. 53 sb. z. a n. a doplněn nařízením vlády ze dne 21. září 1922, čís. 296 sb. z. a n. Dle tohoto zákona zjišťuje se základní cena tabulkami. Z toho nadevší pochybnost plyne, že ocenění zabraného statku má se státi dle těchto zvláštních předpisů, a nelze proto souhlasiti s názorem stěžovatelovým, že v tomto případě jest se řídití zásadami nesporného patentu, když zvláštní zákon opak toho stanoví. Pokud pak jde o posouzení nároku na náhradu, odvolává se stěžovatel na smlouvu Versaillskou, zejména na ustanovení Šu 297, poněvadž je příslušníkem německého státu, a hledí z toho vyvoditi, že mu přísluší obecná cena za-